

De man dij zo geern normaal wezen wol

n verhoal ien t Grunnegers deur Be Kuipers

Der was ais n man dij mor ain doul haar ien t leven: normaal wezen. Hai dee der ales aan om toch mor zo normaal meugelk over te kommen bie aander mensen. Mor hou hai ook bezeg was mit zien normaalgedoude, toch raipen ze voak nog van: dou toch es wat normaal man. Doar kon e toch zo min over dat, n moal of wat op n dag vroug e homzulf òf: wat is nou aigelk normaal?

Dij konstante zuiktocht noar t normoale brook hom op. Doodmuid vil e s oavends ien ber, mor kon vanzulf van t prakkezaaiern nait sloapen. Wat normaal wezen mos, beschauwde hai vanoet n abnormoale positie. n Positie dij e zulf ook veur abnormaal hil, dat was wel zoveul as zeker. Want wel homzulf mor aal òfvragt wat normaal is, is toch nait normaal? Van aanderkaant, wat wis hai der van wat abnormaal was, as e eerst zulf nait wis wat normaal is... Hai, wat n prakkezoatsies en kopschraberij. Kerel wer der hoast gek van.

Hai kwam oet n gezin dij ien zien ogen hail abnormaal was. Zo haar e dat vanzulf ervoaren, mit zien kienderleke en puberachtege kiek op wereld. Mor ook boetenwereld reageerde zo dat e wel denken mos, dat ter bie hom thoes hail abnormaal onweg ging. Zo deden zien olden nait aan kerst en nij-joar. Gain kerstboom, ja alderdeegs gain gruin takje kwam der ien hoes. Apmoal haaidens zee zien gelovege moeke. Mit oljoarsoavend zat elkenain bie radio noar Wim Kan te luustern. Mensen bleven tot loat noa twaalven op, mor zien olden lagen der aal om tien uur, van aanderdoags was t ja weer vro dag...

s Winters, as der ies ien grachten laag, woakte zien òlheer over de toenen van t laandgoud. Hai haar ter drok mit, van stoef bie ston n schoul. En ale moalen even veur schoultied, of as schoul weer oetkwam, golfde der n grode ploug kiender over grachten en toenen. n Spoor van vernailens aan ies en stroekerij achterloatend. Of zien voar dat meschain ook zulf oetlokke, is de vroag. Mor kwoajongs vonden t mor aal te mooi om zien voar achter heur aan te kriegen...

Ach en zien moeke was toch zo'n schieterd. Zai kon t nait aanzain dat ter n kiend deur t ies sakte, van din mos ze hom ja wel mit n laange hoak redden. Doarom dee ze veur en noa schoultied overgerdienen dicht. As dat nait abnormaal is: overdag mit gardienen dicht...

Zien olden wazzen ook biezunder van pestuur. Zien òlheer laankbaineg en dun, wel twij meter, en zien moeke n koedeltje. En as zai aal opvillen deur heur abnormoale pestuur, nog meer deur heur onaangepaaste gedrag. "Ik heb n stand op miezulf", zee zien moeke haitied, as jong heur weer ais smeekte om toch normaal te doun. Hai het hom din ook haailieg veurnomen om, as e loader volwazzen was, dat e din ale meugelke muite doun zol om nait abnormaal te worden.

Traauwen en kiender kriegen wazzen ien zien ogen zoaken doar e hom aan t normoale spaigeln kon. Nou is t kriegen van kiender veur n manspersoon meschain nait de alergrootste prestoatsie, wat ter aan veuròf gait, veur paardie kerels wel. Mor t is onze man ien t leste aal lukt. Hai traauwde n knobbe vraauw en kreeg bie heur twij oardege kiender, jonkje en wichtje. Kon t normoaler?

t Hebben van waark en n mooi, laifst n aigen hoes, heurden ook bie n normoale positie volgens de ienzichten van de man. En ook dat kreeg e kloar. Ale aalgemaine en christelke feestdoagen werden deur hom vierd as n immigrant, dij hom zo gauw meugelk aanpazen wil aan wat ien t nije laand normaal is. Hai wol koste wat kost normaal wezen.

Mor wat hom allernoaste dwaars zat, was dat zien vraauw en benoam zien kiender hom ondanks aal zien ienspannens geregeld touraipen: dou toch es wat normaalman! Of dat kiender meschain ook aigen is, dat vroug de getraumatiseerde man homzulf nait òf. Ieder bod as hai weer aan t abnormoale herinnerd wer, kromp e ien nkander en sakte ien zien stoul deel. Of hai kroop stiekem noar zien zolderkoamer om doar ien ainzoamhaid laank te prakkezaaiern.

Mor dou noa joaren van schrippen om toch mor zo normaal meugelk te worden, der ien t leste n situoatsie aanbrook, dat ter sproake was van n oetzunderlek normoale situoatsie, dou kwam aanderkaant van medallie aan bod. De man begunde hom zo stoaregaan òf te vroagen, wat t nut en de zin van aal zien ienspanens nou was. Hai haar n knobbe vraauw dij ook n boan boetenshoes haar, twij best lerende kiender, n aigen vrijstoand hoes op stand aan zuudkaant van stad, n hoesholdster veur twaalfenhalve euro swaart ien t uur, n mooie middenklasauto mit autotillefoon, n goie boan mit veuroetzichten op n kantoor mit fax en laptop. Hai zat knap ien t pak en haar ale doagen strik veur dat, ie konden werkelk wel zeggen dat ter aigelk gain normoalere man was as hai. En ook ien zien wandel was e zo normaal as t mor kon.

Hai waste zien auto ale zodderdoagen, maaide t gras en knipte heeg op tied en nait op zundag om zien kerkeleke burenen nait te aargern. Hai stemde op n grode poletieke partij, mor wol dat op gain enkele menaaiers waiten veur de buurt mit roambiljetten of zo, en alderdeegs nait veur zien hoegenoten.

Mor hier stötte hai op n vrezelke tegenstriedegheid: Ales was bie hom zo normaal as t mor even kon. En toch haar hai zulf nog haitied nait dat normaalgevuil. Hai haar ales doan om mor zo normaal meugelk te worden en haar zien haile òfkomst en opvoudens verdrongen. En tòch vuilde hai hom nog nait normaal. Hai begreep ter niks van. Ain dij zo stomme geern normaal wezen wil, dat was toch nait normaal? Mor as e t overgaaf, din bleef e abnormaal.

Ien t leste, noa n haile zet prakkezaaiern, kwam e tot t ienzicht dat t aigelk ien homzulf zat. Hou meer e der achterheer zat om normaal te worden, hou meer e t gevuil kreeg dat e aigelk nait normaal was. Hai mos hom der wel bie deel leggen dat e nooit normaal worden zol.

Dat ienzicht stemde de man triesterg en hai zat voak uren ien t duustern veur t glaas te prakkezaaiern. En stoaregaan baauwde hai, zunder dat e t zulf eerst ien de goaten haar, zien haile normoaliemperium weer òf. Hai begunde bie zetten haile swoarmoudege klassieke meziek te draaien van Mahler en Brukner en stoere bouken te lezen van Freud en Jung, en sums alderdeegs gedichten van Baudelaire en Hugo.

Hai laip op n duur ien slobbertruien en kepodde spiekerboksems, waste hom nait meer en lait board stoen en t hoar gruien. Moatschopelk kon e nait meer mit doun en zien huwelk wer ook aal minder. Op kantoor wollen ze zo'n roegvoester nait meer hebben en hai kreeg n minder boantje ien boetendainst. Mor dat wol e nait en hai nam ontslag, wat veur zien vraauw weer aanlaaiden was om van hom te schaaiden en kiender, t hoes en aal t aander brud van hom òf te nemen.

Dou de man ien t leste, zo aarm as Job vanwege n dikke allementoatsie, op n luk koamerke ien stad woonde en op n dag haile zoak ais overzaag, dou wer e overweldegd deur n daip zoaleg gevuil. Hai was din moatschopelk mislukt, was vraauw, kiender en ales kwiet. Mor wat was der veur weerom kommen: vrijhaid, n grode vrijhaid. Gainain dij noar hom raip: dou toch normaal man.

Gainain dij hom veurschreef hou e hom gedroagen mos, gain verplichtens meer, gain tillefoonterreur, gain pak aan en gain strik meer veur. Nee, hai was vrij. Hai kreeg alderdeegs woarderens veur zien overleden olden. Dij haren toch mor n stand op heurzulf had en heur nooit wat aantrokken van de dörpsmoroal. Hai was nou volmoakt gelukkeg worden. Dit was zien bestemmen, hai vuilde hom nou haitied normaal...